

[Mølgaard.]

slag, ligestillingsprincippet mellem de forskellige pensionistgrupper, er til stede i retsforbundsgruppen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Rein-toft) (DKP):

Jeg skal da være den første til at erkende, at det er et lovforslag, der hører til i småtingsafdelingen, og jeg havde vel egentlig også selv tænkt mig at stille det som et spørgsmål til ministeren, da vi egentlig synes, det var en lille nem ændring i pasloven, der kunne få en let gang gennem tinget.

Når jeg rejser dette spørgsmål, er det sandelig ikke, fordi jeg lægger op til en diskussion om en pensionsreform og om lapperier. Jeg tror, vi mere end noget andet ønsker en pensionsreform, og til socialdemokratiet kan man i den anledning kun sige, at der har været tid nok til at gennemføre den, ligesom man kunne have lavet en ordentlig paslov.

Når jeg rejser det, er det slet ikke med nogle store idealistiske forestillinger, det er bare ud fra et vist kendskab til hverdagen. Det foregår nemlig på den måde, at for de invalide- og enkepensionister, der skal f. eks. på de behandlingsrejser, som både Københavns kommune og amtet sender dem på, skriver vi et pænt brev til den sociale forvaltning, og de forelægger det for det sociale udvalg, der holder møde om det. De bevilger hver gang de 75 kr., og så går det tilbage til sagsbehandleren og derfra tilbage til hospitalet, så hvis fremskridtspartiet har så meget imod papirusseri, var der et lille enkelt lovforslag her, der i al almindelighed ville gøre administrationen lettere, fordi politiet kunne se, at det var en pensionist og så færdig, i stedet for at der skal beskæftiges 7-8 mennesker op gennem de sociale forvaltninger med at ordne det.

At det så samtidig irriterer pensionisterne, at man altid gør forskel på dem, har vi lige snakket om ved det foregående forslag. Folk fatter ikke disse indviklede regler, hvor man kan få noget det ene øjeblik og ikke noget det andet øjeblik, og slet ikke, når det f. eks drejer sig om enkepensionisterne, der får nøjagtig det samme udbetalt i kroner og øre som folkepensionisterne. Det forvirrer folk, det er mere administrativt besværligt, og det er også administrativt dyrere, og derfor havde det — hvis man vidste, hvad det

drejede sig om — måske været lidt lettere at give det en rimelig behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (H. C. Toft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af postloven [af Juul-Madsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 115) findes i tillæg A. sp. 2159, fremsættelsen i tidenden sp. 3019.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Damsgaard):

I mit indlæg under første behandling af mit forslag til lov om ændring af postloven besvarede jeg et spørgsmål fra hr. Juul-Madsen om løngirokonti til statsansatte med, at jeg ville ændre den bekendtgørelse, der er sendt ud i forbindelse med loven, således at alene ansatte i post- og telegrafvæsenet har lønkonti i postgirokontoret.

Såvel jeg selv som mit parti var imod den ændring af lovgivningen, som gennemførtes af den forrige regering, og som åbnede muligheder for løngirokonti for alle statsansatte med lånemulighed i postgirokontoret. Men uanset at jeg var imod lovgivningen, mener jeg ikke, det er ønskeligt at ændre netop vedtagne lovforslag, specielt når hensigten kan nås ved at ændre bekendtgørelsen.

I det foreliggende forslag foreslås ophævelse såvel af lovens § 2, stk. 2, om løngirokonti som stk. 3 om statens brug af postgiro ved betalinger. Som jeg også nævnte i mit svar til hr. Juul-Madsen under første behandling den 21. februar 1974 af forslag til lov om ændring af postloven, har det været min hensigt at bibeholde bestemmelserne om løngirokonti til ansatte i post- og telegrafvæsenet. I forbindelse med en centrali-